

“Els voluntaris sabem que el CIE és un polvorí de convivència”

Dij, 10/07/2014 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR*) Sona el mòbil de Migra Studium. Truquen des de dins del Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de Zona Franca. Ha circulat el seu número de telèfon entre els interns i un d'ells ha sabut que pot rebre [visites dels voluntaris](#) d'aquesta entitat, vinculada al Servei Jesuïta a Migrants. A l'estiu, quan tot sembla que s'aturi, aquest grup manté ben actiu el seu servei d'acompanyament.

A l'altra banda del telèfon hi ha l'Alí. Té 26 anys, va néixer al Marroc i fa més de cinc anys que va arribar a Catalunya. S'ha quedat a l'atur i està en situació d'irregularitat. L'han detingut, jutjat i internat al CIE. Tot ha anat molt depressa i desconeix què li pot passar a partir d'ara.

Aquest és un de la vintena de casos que acompanyen els voluntaris de Migra Studium. “Ara en són quinze, poden ser vint-i-cinc i també pot ser que demà no n'acompanyem cap perquè els han expulsat tots”. Així explica **Margarita García**, una de les voluntàries, les dues cares d'aquest servei: instabilitat i disponibilitat.

Un polvorí de convivència

Una altra de les voluntàries, **Nani Vall-Llossera**, coincideix en lamentar l'excessiva celeritat amb què es produeixen les expulsions, malgrat que el nou reglament determina que cal avisar els interns amb antel·lació: “Pot passar que durant la nit els vagin a buscar, els llevin i se'ls enduguin. De vegades sense temps ni per acomiadar-se de la família que es queda aquí, ni tampoc d'avisar els familiars del país d'origen perquè els vagin a buscar quan arriben. Són situacions molt dures”.

[Vall-Llossera](#) compara casos ben dispars d'interns que comparteixen un mateix sostre: “He estat visitant gent de Malí que portava dos mesos vivint al bosc i menjant de les escombraries al Marroc i, després d'aconseguir saltar la balla a

Melilla, veuen més a prop el somni d'Europa. I això conviu amb algú que ha estat sis anys a la presó, i amb un altre que porta set anys vivint aquí i té la parella embarassada fora del CIE". I conclou dient: "Els voluntaris sabem que el CIE és un polvorí de convivència".

Malgrat la diversitat de situacions, totes les realitats que aglutina el CIE coincideixen en un punt segons Margarita Garcia: "L'aspecte comú en totes les situacions és el patiment". I és des d'aquí on pren sentit la tasca impulsada pel grup de Migra Studium. Segons Vall-Llossera: "Intenem que sentin que importen algú abans que el nostre país els faci fora".

De fet, la majoria d'ells són persones que han emigrat dels seus països com a mesura de supervivència, tal com apuntava en una [entrevista](#) el jesuïta **Pau Vidal**, que treballa en un camp de refugiats al Sud del Sudan. Precisament, aquesta darrera setmana va tenir lloc una [vetlla de pregària](#) en memòria de les víctimes dels viatges cap a Europa, convocada per diverses entitats vinculades a l'àmbit de les migracions.

Quan l'arrelament no compta

Els voluntaris denuncien que l'arrelament dels interns no fa decantar la balança a l'hora de decidir si se'ls expulsa o no: "Aquí, si véns de fora i no treballes, no estàs integrat. Que tinguis parella o fills no compta. Aquesta és una de les situacions de vulnerabilitat amb què de vegades ens trobem. Si cada cas s'estudiés de forma personalitzada i es veiessin les possibilitats d'arrelament de la persona... hi ha gent que té tota la família aquí!".

En l'amalgama d'expedients s'hi troben interns que han comès delictes greus, però també n'hi ha que hi són per petits furs i d'altres que simplement han comès faltes administratives, com el fet de quedar-se sense papers per haver perdut la feina. Són situacions que "no suposen cap perill per a a societat", segons afirma la Nani, que recentment va participar en diversos [actes de denúncia](#) demanant el tancament d'aquests centres.

"Res més que acompanyar"

Des de l'equip de voluntaris no tenen gaire marge de maniobra per incidir directament sobre cada cas: "Podem detectar casos de malalts psiquiàtrics, gent amb deficiències psíquiques, algun menor... però l'experiència ens diu que alliberin o expulsin algú no té res a veure amb el que nosaltres fem", diu Vall-Llossera, que recorda com una vegada van detectar el cas d'un noi a qui se li havia diagnosticat un càncer de tiroides: "Vam intentar alegar raons humanitàries. Però no va servir de res".

En general, els interns agraeixen l'acompanyament: "La gent valora molt que hi hagi algú que els vagi a veure cada setmana i que trenqui la monotonia de cent-cinquanta homes de diferents nacionalitats que conviuen amb tota la tensió que suposa que et tanquin i que no tinguis bona informació sobre què passarà".

Amb aquestes paraules Nani Vall-Llossera recorda el cas d'un noi que visitava i que patia un transtorn psiquiàtric: "Fins que no va reprendre la medicació va estar en una situació de descontrol dins del CIE. El dia que li vaig comentar a l'advocat del grup, el van expulsar. A la següent visita prevista ja no hi era".

Un testimoni per incidir políticament

Des d'aquesta impotència neix un compromís social: “Som testimonis d'una situació molt dura, molt injusta i que la gent no coneix. I que a més se situa en una zona allunyada de la població. Aquesta experiència ens serveix per tenir legitimitat quan hem parlat amb el jutge de vigilància del CIE, de cara a millorar les condicions generals. La incidència política la fem des de l'experiència, d'allò que com a voluntaris veiem cada setmana”.

Fa temps que diverses entitats denunciïn els Centres d'Internament d'Estrangers com a mesura de control de la immigració. En aquest període hi ha hagut pilots d'avió que s'han negat a portar ciutadans detinguts en el que s'han descrit com a vols massius de deportació, o passatgers que també han fet enrenou perquè no enlaïressin. D'alguna manera, denunciïn la vulnerabilitat de moltes persones que no haurien d'estar al CIE per la seva situació personal, malgrat que el nou reglament diu que haurien de rebre una atenció especial que no estan rebent.

[Fotografia: Xavi Casanovas]